

VILÉMOVSKÉ

ZÁŘÍ 2022
ROČNÍK 28.

NOVINY

ZDROJ: SHUTTERSTOCK.COM

ÚVODNÍ SLOVO, CHVILKA POEZIE

Vážení a milí spoluobčané,

čas nám běží velmi rychle a já vás tak vítám u zářijového vydání Vilémovských novin.

1. září tradičně znamenalo návrat všech školáků do školních lavic a my jsme na úřadě slavnostně přivítali 8 nových prvňáčků, kteří budou navštěvovat naši krásnou školu. Jejich začátek ve škole je příjemnější v tom, že na ně čekala zcela nová třída. Předcházejícího půl roku prošla právě jedna z tříd generální rekonstrukcí, v rámci které byly otlučeny stávající, mnohdy velmi vlhké omítky. Došlo i k vytrhání podlah, vybudování nových hydroizolací a betonáží. Díky těmto a dalším stavebním úpravám došlo k výraznému zlepšení klimatu ve třídě. Třešničkou na dortu pak je i nová interaktivní tabule, která je součástí třídy. Přeji všem prvňáčkům ještě jednou, aby se jim ve škole i jejich třídě líbilo a škola je jen a jen bavila.

Pro příští rok chystáme mimo jiné úpravu veřejného prostranství, respektive svahu pod mateřskou školou. Cílem této investice je jednak příjemnější a hezčí pohled na střed naší obce, druhý neméně důle-

žitý cíl je bezpečnost. V rámci této úpravy totiž dojde k vybudování dlážděné cesty a schodiště. Dlážděná cesta je dnes již lety vyšlapaná pěšina, kterou chceme vydláždít kamennými kostkami a přidáme i lampy veřejného osvětlení. A zmínované schodiště? To by nejvíce využily právě děti z naší školy při cestě do a ze školní jídelny. Cesta by tak byla výrazně kratší a bezpečnější, protože by nevedla úzkými uličkami. Akce bude realizována v případě, že budeme úspěšní se žádostí o dotační prostředky. Předpokládané náklady celé akce jsou vyčísleny na 3,2 mil. Kč a výše dotace by měla být 80 % uznatelných nákladů.

Všichni v poslední době vnímáme stále se zvyšující ceny energií. Je to faktor, který zasáhne celou společnost a nezbyvá tedy než se zamýšlet nad budoucností. Naše obec ani v tomto ohledu nezhálí a již nyní máme podanou žádost o dotaci na zpracování systému energetického managementu. Chceme být obcí, která má přehled o spotřebě energií ve svých budovách, a právě díky zavedení energetického managementu v našich budovách ho budeme mít. Je to první krok k tomu, abychom následně mohli přemýšlet o tom, zda ta či ona budova

nemůže být osazena například vlastní fotovoltaickou elektrárnou, tepelným čerpadlem apod., což by v důsledku vedlo k výraznému snížení nákladů spojených s dodávkami energií.

Přeji vám příjemné babí léto!

Bc. Zdeněk Černý
starosta

Chvilka poezie

Ty

Myšlenky na Tebe z hlavy marně vytřepávám,
vystoupit chtěla bych sama ze sebe.
Strach z jizev srdcí zlomených nepřiznávám,
krasohledem zahleděná jsem do Tebe.

Do veršů své polibky pro Tebe skládám,
to rozumem zakázané nejsladší ovoce,
očima zavázanýma do duše se Ti dívám,
nejhlubší pohled na dno propasti, hořící emoce.

Pokušení pro nás okořenila ctnost z nouze,
nebezpečnou hru rozehrál nezvaný host,
já čarodějka zmatená propadla jsem té touze,
s Tebou, i když sama, prosím teď lásku o milost.

#neviditelnabasnicka

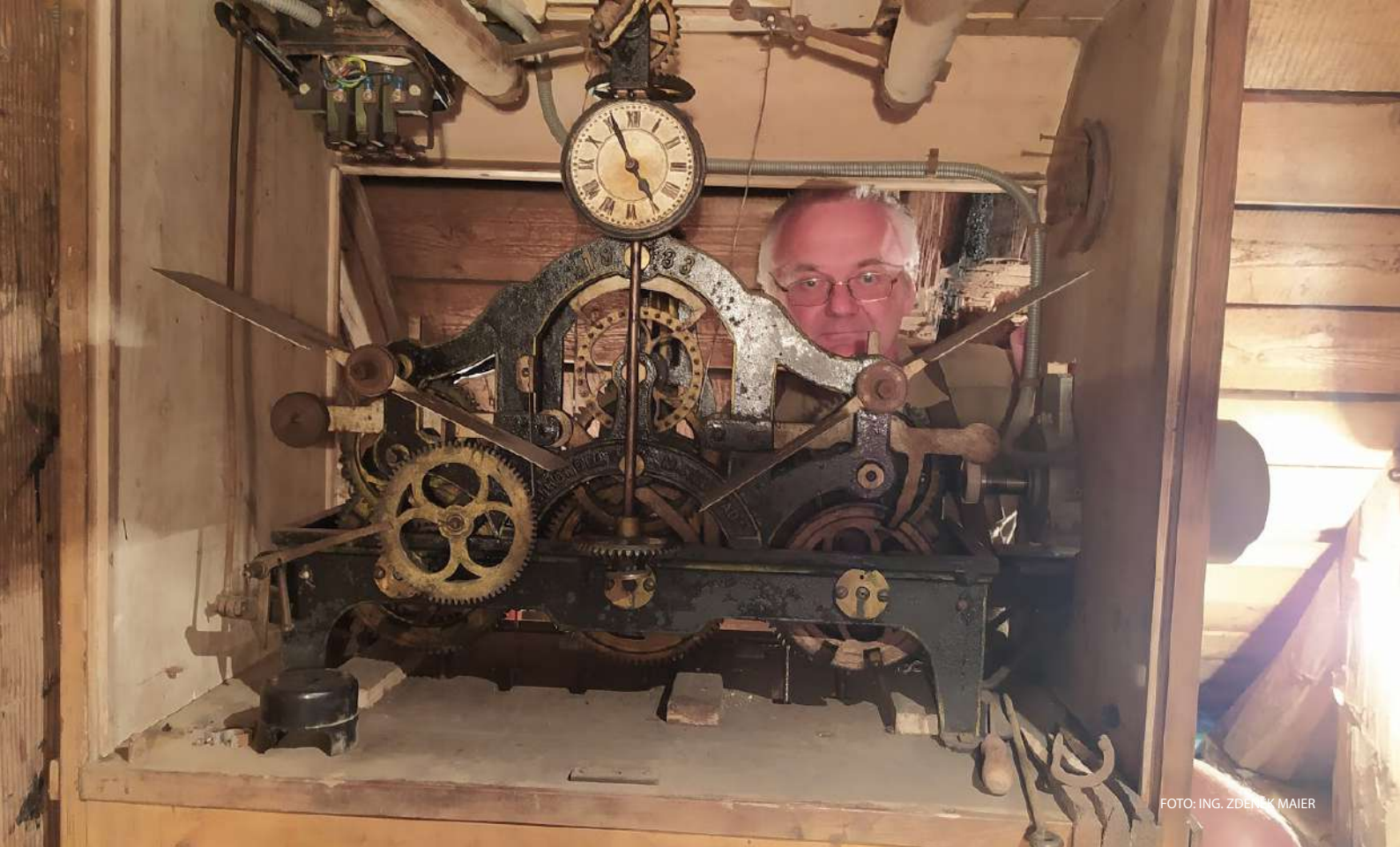

FOTO: ING. ZDENĚK MAIER

ROZHOVOR - ALEŠ LEKSA

Někdo hraje ve volném čase fotbal, jiný opravuje motorky, další se věnuje myslivosti, a pak je tady náš host, který se ve volných chvílích věnuje opravám hodin. Jak se k tomuto nevšednímu koníčku dostal? Jaké hodiny se mu dostaly „pod ruce“? Jaký má vztah k Vilémovu? O tom a dalších zajímavostech si popovídáme s opravářem kostelních hodin, panem Alešem Leksou, kterému vděčíme za to, že jsou po dlouhých letech hodiny v našem kostele připojené na elektromotor a ukazují přesný čas.

Za minulého režimu bylo kolem Poustevny asi 10 skládek a Aleš nemohl v dětství trávit čas u počítače nebo na mobilu, a tak často nasedal na kolo a objížděl tyto skládky, na kterých občas našel nějaké budíky, hodiny a podobně. Ze začátku tyto nálezy rovnou na místě rozbíjel cihlami, později je začal odvážet domů a tam je skládal dohromady. Takto se tedy Aleš k hodinám dostal. Posléze na vojně pokračoval tím, že jako psodv v kuchyňce pro psy opravoval budíky a hodiny. Zajímavostí bylo, že jeho náčelník se jmenoval nprap. Karel Hodinář.

Alešův tatínek byl učitel v Dolní Poustevně a říkal mu, že když bude zlobit, pošle ho do školy do Velkého Šenova. Takže do deváté třídy chodil Aleš do Velkého Šenova a tam se seznámil s vilémovskými spolužáky, jako byli Wilfried Pietschmann, Len-

ka Žemberyová, nebo František Hembal. Do kontaktu přišel také s o rok mladšími spolužáky, kterými byli Martin Goth a Jan Lemfeld.

ZDROJ: ING. MARTIN KLINGER

K hodinám se dostal originálním způsobem, a sice tak, že s rodiči a bratrem bydleli přímo u kostela, do kterého chodil kostelník pan Pietschmann. Pan farář vždy říkal, že pokud fungují na kostele hodiny, tak kostel „žije“. Už jako školák oživil hodiny v poustevenském kostele, akorát že

neměly do čeho odbíjet, protože chyběla bicí kladiva. Kromě toho ani neukazovaly čas, protože tam měli netopýři letní kolonii a hřídele od stroje vedoucí do věže byly kompletně uhnílé, takže hodiny jen tikaly, ciferník však přesný čas neukazoval.

Později se dostal k hodinám v osadě Severní, když se rušila tamní škola. Nacházely se tam nejsevernější věžní hodiny v bývalém Rakousku-Uhersku a posléze Československu. Krátce před demolicí se mu odtamtud podařilo zachránit ozubená kola a skoro 40 let je skladoval doma. Nakonec je daroval do hodináře, které se nachází na zámku v Děčíně. V děčínském hodináři jsou spousty zajímavých hodin a v jedněch z nich jsou ozubená kola z nejsevernějších hodin v republice, a to právě díky Alešovi.

V současné době jsou nejsevernější hodiny na lobendavském kostele. Ty dával do chodu kolem roku 1987, když se vrátil z vojny. Tato doba byla pro Aleše velmi aktivní. Vrátil se totiž ze základní vojenské služby a pracoval v Mikovu, konkrétně v Kunertce, ve vývoji, což pro něj bylo lepší než v nástrojárně. Sice tam byly menší platy, ale o to větší volnost. Mohl se tak například věnovat opravám částí hodin.

V tu dobu se díky Severní stopě seznámil s Eli Šichovou a dostal se k hodinám, o kterých si budeme v tomto rozhovoru poví-

dat – k hodinám na vilémovském kostele. Tyto hodiny poprvé viděl asi v roce 1987.

Našel jsem článek, kde se píše, že jsi opravil hodiny v kostele v Novém Boru. Asi máš jisté renomé i v širším okolí? A zároveň mě napadá, že vás opravářů kostelních hodin nejspíš není moc, nemáš tedy asi moc konkurentů.

Konkurentů asi opravdu moc není. O většině z těch, kteří toto řemeslo v republice dělají, díky internetu asi vím. Za socialismu byly jen dvě firmy s tímto zaměřením – v Praze a ve Vyškově. Po revoluci se sice objevili různí soukromníci, ale já bych řekl, že po republice je jich poskrovnu.

Řekni mi něco o hodinách, u kterých teď stojíme, nebo spíš klečím.

Tyto hodiny jsou z roku 1933. Je to jeden z těch modelů hodin, které reagovaly na to, že v kostele byla zavedena elektrika. Aby se sem nahoru nemuselo chodit, protože je sem opravdu špatný přístup, a navíc, aby zde nemusely být dvěstěkilová závaží, objednala správa kostela hodiny s elektrickým motorem, což bylo v tu dobu velmi moderní řešení. V roce 1933 v celém šluknovském výběžku žádné jiné hodiny elektromotorem natahovány nebyly.

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML.

Ve Vilémově pravděpodobně není nikdo, kdo by pamatoval, že by hodiny fungovaly. Chyběl jim totiž ten motor. Můžeme spekulovat, kdy byl z hodin vyjmut. Pravděpodobně to bylo těsně po druhé světové válce. Druhou možností může být, že v pozdějších letech se motor spálil, nebo se s ním mohlo stát cokoliv.

S Petrem Blaschkou jsme zde prováděli nějaké úpravy a přišli na optimální možnosti, jak hodiny zase rozchodit. Zvolili jsme motor na 380 V, ne 220 V. Jednak proto, abychom využili tu původní elektroinstalaci, a jednak proto, že motor na 380 V je takzvaně „blbuvzdorný“, čili je skoro nezničitelný. Až k motoru Slávek Frnčo z Poustevny přidá skříňku s tepelnou ochranou, tak se mu prakticky nemůže nic stát.

Martin Klinger, který je tu s námi, připomíná, že o opravách hodin už se hovoří možná deset let, zásadní průlom ale znamenala nedávná akce svěcení křížové cesty. K tomu Aleš dodává:

Když jsem si vychutnal tuto akci, prohodil jsem pár slov o hodinách se starostou panem Černým, s Martinem jsme poté vylezli sem nahoru. Podíval jsem se, jestli je to tady ve stejném stavu jako v roce 1987, kdy jsem tu byl naposledy.

ZDROJ: ING. MARTIN KLINGER

Ještě mi řekni, jak vzpomínáš na to, když jsi v roce 1987 poprvé viděl tyto hodiny? Jak jsi přesvědčil Eli Šichovou, aby tě sem nahoru pustila?

V tom roce jsem se účastnil Severní stopy jako pořadatel. Stál jsem na kontrolním stanovišti shodou okolností vedle tohoto kostela. V ten den jsem se zde seznámil s Elfrídou Šichovou (pozn. red.: paní Šichové byly věnovány články hned ve dvou číslech Vilémovských novin – březnových a dubnových roku 2022). Paní Šichová projevila zájem o to, že by hodiny mohly zase fungovat. Já jsem jí na to řekl, že by tomu ani moc nechybělo – stačilo v podstatě obstarat elektromotor, dvě bicí kladiva a cimbál. S dovolením paní Šichové jsem to tady nahoře tedy omrknul a už jsem počítal s tím, že ty hodiny rozchodím. Jenže kdybych ty hodiny zprovoznil, tak bych dopadl stejně jako s hodinami na Markétě nebo v Lobendavě – musel bych se o ně dál pravidelně starat. Na Markétě i Lobendavě jsem hodiny po dlouhé době předal místním jeptiškám, jenomže v obou kostelích byl k hodinám dobrý přístup, ne jak v tomto případě. Paní Šichová už tehdy byla

starší dáma, která by měla asi problém sem pravidelně chodit, takže jsem nechtěl, aby se o zprovoznění hodiny starala. Ve Vilémově sice bydlelo několik mých kolegů z Kunertky, ale ti měli dost svých starostí. Takže z tohoto důvodu jsem od myšlenky zprovoznění těchto hodin na více než 30 let upustil.

Martin Klinger: Jak tě tehdy přijala Eli Šichová? Ta byla celkem skoupá na „cizáky“, kteří chtěli lézt po kostele.

No, já jsem asi nebyl tak úplně cizí, kamarádil jsem se s panem farářem a s doktorkou Englerovou. Navíc jsem měl za sebou práci na hodinách v Poustevně, na Markétě, v Lobendavě. U paní Šichové jsem byl poté dokonce jednou nebo dvakrát doma na kávě. Vyprávěla mi, jak její tatínek dělal strojníka v přádelně v Dolině a byla úplně u vytržení, když jsem věděl, že tam byl dříve dvoufázový anglický parní stroj s dvojitou expanzí a že převod měl ze setrvačnicku na řemenici generátoru sérií ocelových lan v prismatických drážkách. Těmito znalostmi, které jsem vykoukal z trosek po přádelně, jsem si možná získal její přízeň.

Poté přišly další hodiny, například ty ve Šluknově, ke kterým jsem se dostal díky známosti s bratry Bienertovými (bratři František a Eduard Bienertovi – známí nadšenci a populizátoři turistiky, pozn. red.), u nichž doma jsem byl dokonce krátce před tím, než byli v roce 1990 ve svém domě zavražděni.

Ing. František Bienert psal články do plátku Unsere Niederland a Aleše požádal, jestli by napsal článek o vězních hodinách. Aleš článek sepsal, ten ale už nevyšel, Ing. Bienert jej nestihl kvůli násilné smrti vydat. Když měli bratři Bienertové pohřeb, Aleš jim zvonil na všechny zvony, podobně jako o 21 let později při pohřbu Václava Havla.

Díky tobě máme ve Vilémově původní sošku Krista na kříži u vlakového nádraží, který se nedávno opravoval. Jak to celé bylo?

Jednou jsem jel na kole a v lesíku vedle křížku jsem uviděl hromádku železa, kterou si tam někdo připravil nejspíše na odvoz do sběrný. Dojel jsem na kole za kamarádem Slávkem Frnčem, se kterým jsem na pionýru pro sošku přijel. Krista jsme si dali mezi sebe a odvezli jej na pincku do Poustevny. Když jsme sošku mezi sebou vezli, říkali jsme si, že je-li Bůh mezi námi,

nemůže se nám nic stát. Sošku jsem dal k nám do sklepa a čekal na to, až někdo, někdy, bude chtít křížek opravit. Ta doba přišla po čtyřiceti letech - nedávno jsem se, nejspíš od Martina, dozvěděl, že křížek bude restaurován.

Martin Klinger k tomu dodává: Do Poustevny jel Ježíš na pionýru, po čtyřiceti letech zpátky zase autobusem, tak měl díky tobě alespoň zážitky (smích).

Na závěr proberme ještě hodiny v naší základní škole. Ty jsi také dával do kupy, vid?

Hodiny ve zdejší škole jsou v celkem dobré kondici. Vyrobil je Johann Lissner z Mikulášovic v roce 1889. O hodiny se dříve staral pan Jaroslav Kurej a po něm to převzal Ing. Petr Bydžovský, kterému se na hodinách přetrhl drát, a tak jsem přišel, dal jsem tam nový nerezový, který byl už skoro nezničitelný. Hodiny potom fungovaly další roky, než se ohnul planžet ve spojce, což nejde opravit, aniž by se rozebral kus hodin. Takže hodiny asi tři roky nebyly v provozu, ale teď už zase fungovat budou, natahovat je bude paní Kulíšková.

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML

Na závěr ještě přidáme úsměvný příběh, který Aleše pojí s jednou vilémovskou legendou, a to s panem Eduardem Steunem. Aleš vypráví, jak se čirou náhodou účastnil schůze občanského fóra ve Vídni v roce 1989:

Luboš Minichbauer dříve organizoval autobusové zájezdy do Vídně. V roce 1989, po revoluci a zároveň ještě před Vánoci, jsem jel na jeden takový. Odjezd z Vilémova byl asi v pět večer. Byl to přímý autobus z Vilémova do Vídně, konkrétně Prateru. V autobusu bylo jedno volné místo u jednoho pána, kterého jsem neznal, ale rychle jsme se seznámili a přes noc jsme toho moc nenaspali, protože jsme si celou cestu

povídali. Ten pán se jmenoval Eda Steun. S Edou jsme potom ve Vídni chodili po muzeích, bonusem bylo, že Češi do nich měli vstup zdarma. Takže jsme několik hodin chodili ve Vídni po muzeích, a to včetně hodinářského. Poté jsme šli do Štěpánského domu a tam někdo zaslechl, že spolu mluvíme česky a zeptal se nás, jestli také jdeme na „tu schůzi Občanského fóra“. Já jsem jen zalapal po dechu a Eda, který byl dost pohotový, řekl „no jdeme, kde to je?“. A tak nás ti lidé vzali na schůzi Občanského vídeňského fóra. Tam mezi hosty vystupovaly známé osobnosti jako například Hanzlík nebo Bohdalová a byly tam švédské stoly. My jsme se tam krásně najedli a honem jsme běželi k autobusu v Prateru, kde na nás všichni čekali, byli unavení, hladoví a našťvaní, jak bylo ve Vídni draho.

Alešovi tímto děkuji za příjemné podívání a Martinovi Klingerovi za jeho zprostředkování a přítomnost při jeho tvorbě.

Ing. Zdeněk Maier

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML

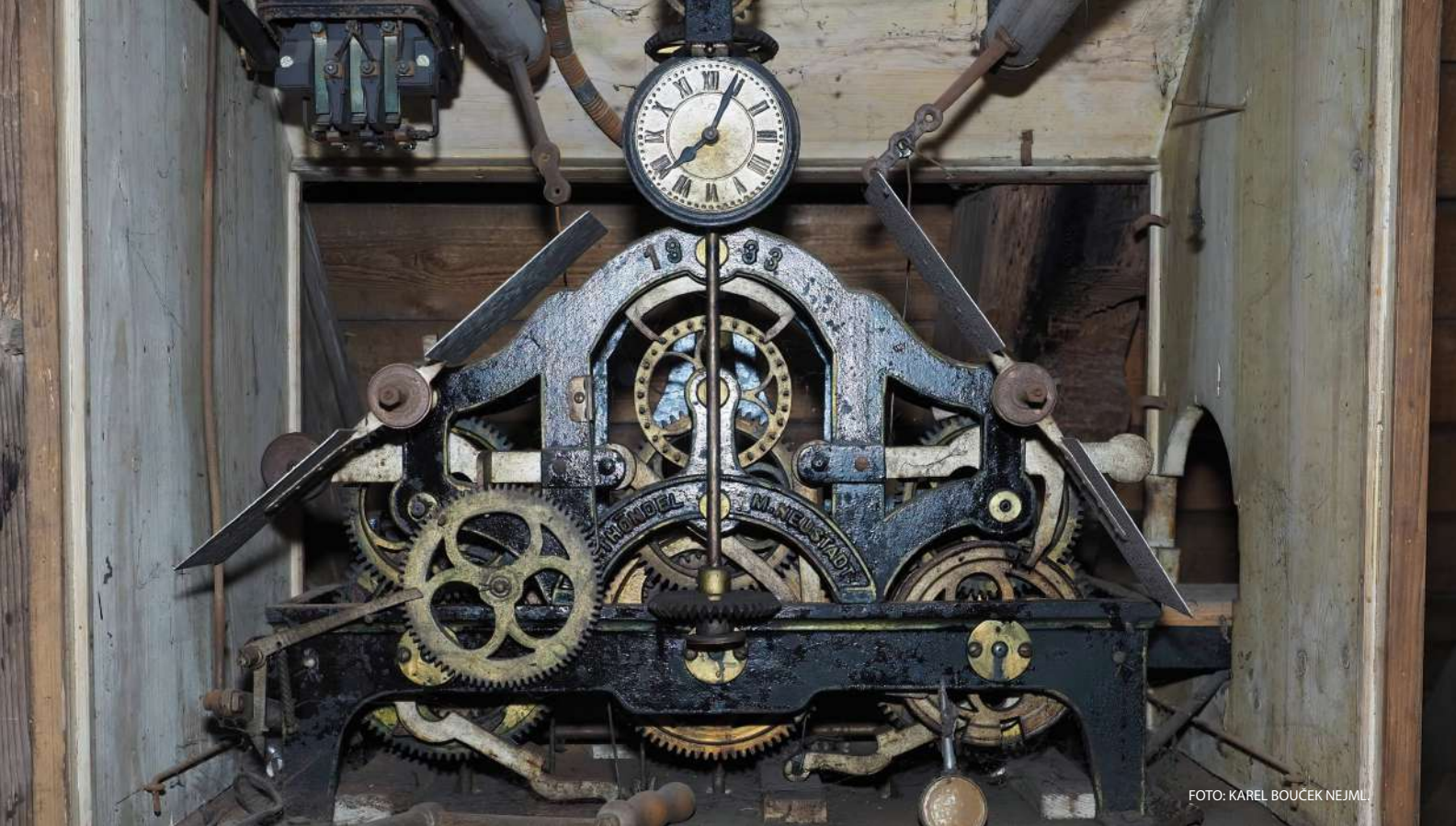

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML

HLEDÁNÍ ZTRACENÉHO ČASU

Článek z rubriky Hledání ztraceného času bude v tomto vydání poněkud odlišný. Spojíme minulost s přítomností, dokonce přidáme i budoucnost a ještě vše propojíme rozhovorem s osobností. Pojítka mezi vším budou naše kostelní hodiny, které opět po desetiletích slouží svému účelu.

<p>Preisgekrönt bei vielen Ausstellungen. Gegründet 1847.</p> <p>RUDOLF THÖNDEL MÄHR. NEUSTADT</p> <p>TURM- u. GEBÄUDE- u. ELEKTRISCHE UHREN KOSTENÜBERSCHLÄGE GRATIS</p> <p>Tschechoslowakei.</p>	<p>Empfehlte seine vorzüglichen, sturmsicheren Turm- und Gebäudeuhren aus bestem Materiale, präzise gearbeitet und ausprobirt, mit täglichen, 8-tägigen oder mit automatisch-elektrischem Selbstaufzug mit Motor. - Alle Arten Zifferblätter aus Eisen, Kupfer, Aluminium, sowie auch Transparentglas für Nachtbeleuchtung. // Elektrische Haupt-, Neben- und Signaluhren für Schulen etc. Umarbeitung bestehender Turmuhren und Herstellung aller Arten mechanischer Laufwerke.</p> <p>Bei Anfragen wolle man die Zifferblatt- größe und Anzahl angeben. Mehrjährige Garantie! Kostenüberschläge gratis und franko!</p>
---	---

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

Jak si zajisté spousta čtenářů všimla a slyšela, ukazuje ciferník na kostele již přesný čas a celé hodiny se odbíjejí na zvon. Za tento stav vděčíme panu Alešovi Leksovi, který je široko daleko znám jako odborník na věžní hodiny. Samotné hodiny jsou v dobré kondici, ale po posledním zrekvírování zvonů byl rozepsán mechanismus odbíjení a zmizel i elektromotor pro natahování závaží. Hodiny byly na svou dobu velmi moderní a byly natahovány elektricky, což v okolí nemělo obdoby. Aleš s panem Slavomírem Frnčem a Petrem Blaschkou znovu nainstalovali nový motor a opravili mechanismus bití na malém zvonu. O motor a elektroinstalaci se postaral pan Slavomír Frnčo a zámečnické záležitosti vyrobil Petr Blaschka. Hodiny byly postavené tak, že s využitím celé výšky šachty na závaží dokázaly vydržet celý den do dalšího natažení. K varhanám byl do

šachty dodán větrák, aby se nemusely šlapat měchy, a tím se zkrátil chod závaží na cca 16 hodin. Proto se hodiny natahují každých 12 hodin (v sedm ráno a v sedm večer) a 4 hodiny jsou rezerva v případě výpadku proudu. Systém je velmi jednoduchý, hodinami se nepne stykač, motor natáhne všechna tři závaží a jedno ze závaží mechanicky pákou stykač opět vypne. Hodiny takto pokrokově sestrojila společnost Thöndel z Uničova v roce 1933, která je na hodinách označena Thöndel Mährisch Neustadt, Uničov byl tehdy v německy mluvící části Moravy. Společnost Thöndel byla založena v roce 1847 Eduardem Thöndelem a mimo věžní hodiny vyráběla i šicí stroje a jízdní kola. Společnost měla i obchod s malými hodinami a největšího rozkvětu dosáhla pod vedením syna Rudolfa Thöndela ještě za Rakousko-Uherska. Po světové hospodářské krizi nastal úpadek a poslední věžní hodiny byly vyrobeny v roce 1934. Společnost vyhlásila úpadek v roce 1938 a tím skončila její historie, ačkoliv její hodiny fungují mnohdy dodnes.

Hodiny jsou srdcem, ale hlasem jsou zvony. Bez zvonů hodiny ukáží čas jen ciferníkem, na který se musí člověk dívat, ale zvonem hodiny řeknou čas všem ve vesnici.

Na Vilémovském kostele je již jen jeden zvon, malý sanktusní. První velký zvon byl zrekvírován do první světové války 28. února 1917. Po skončení války byl 25. března 1920 slavnostně vysvěcen a vrácen v pořadí druhý velký zvon. Jeho osud však byl zpečetěn v roce 1942, když byl zrekvírován do druhé světové války. K prvnímu zvonu lze v obecní kronice dohledat data, ale přesné datum, kdy byl odstraněn druhý, z kroniky znám není, pouze rok.

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

Hodiny umí tlouct i čtvrtě, nemají však druhý zvon, na který by mohly odbíjet. Díky Alešovi Leksovi se nám podařilo získat z kostela ve Velkém Šenově litinový dělostřelecký projektil ráže 210 mm, který sloužil místo cimbalu na odbíjení čtvrtí. Tyto projektily se ve Velkém Šenově za války upravovaly, jedná se tedy o nedokončený odlitek. Svůj další život bude mít ve Vilémovském kostele jako rezonanční těleso místo druhého zvonu. Můžeme se tedy těšit na to, že po 80ti letech opět uslyšíme kostelní hodiny v celé jejich kráse a funkčnosti. Jediný rozdíl bude, že celé hodiny se budou odbíjet na malý zvon místo velkého a čtvrtě místo malého zvonu na rezonanční těleso - dělostřelecký granát úctyhodných rozměrů.

Ing. Martin Klinger

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML

VILÉMOVSKÁ POUŤ 2022

Přinášíme Vám malé ohlédnutí za letošní VILÉMOVSKOU POUTÍ. Tento rok vyšel termín této události na víkend od 12. 8. – 14. 8. 2022. Hlavní kulturní program byl naplánován na sobotu 13. srpna 2022.

Pro malé i velké návštěvníky byl připraven bohatý program, ve kterém bylo zastoupeno hned několik různých žánrů, a tak snad byl potěšen téměř každý návštěvník. Sobotní dopoledne vyplnilo, zejména našim dětem, představení loutkového divadla Rolníčka ze Šluknova, kdy děti mohly zhlédnout pohádku „Strašidla z půdy“. Dětský program poté pokračoval Pirátskou show.

Naše seniory a milovníky dechové hudby pak jistě oslovilo vystoupení dechové hudby LOUNSKÁ TRINÁCTKA. Následovalo vystoupení „Rocketrollové“ skupiny BLUE ROCKET, která působí na české hudební scéně již od roku 1997. V roce 2015 skupina absolvovala jako předkapela tour se skupinou KABÁT, kde jí slyšelo a vidělo přes 130 tisíc diváků. Další temperamentním elementem letošního programu bylo vystoupení hudební formace CRAZY DOGS. Hudebníci z této skupiny své příznivce vrátili do doby jejich mládí, či mládí jejich rodičů, jen zavřete oči a představte si, že řídíte Cadillac, po vašem boku máte krásnou dívku a z rádia duní rock, n' roll! Zejména dívčí a dámská srdéčka jistě potěšilo vystoupení DAVIDA DEYLA, skladatele a zpěváka s mimořádnou barvou hlasu a sugestivním podáním vlastních písní, kterou doplňuje hrou na klavír. Kdo má rád zamilované melodie

a písně o lásce, toto vystoupení bylo právě pro něj. Příval energie zajistila svou produkci hudební skupina DĚDA MLÁDEK ILLEGAL BAND. Je to „Kapela, která dala pojmu revival nový smysl...“. Kdo by neznal písně, jako „Brno je zlatá loď, Zobali vrabci zobali, Dáša jedla cukroví, Do hlavy ne, Hlásná Třebáň, Jez, Jožin z bažin“ a mnoho dalších! Byl to super večer a nuda rozhodně neměla šanci. Pomyšlým „zlatým hřebem večera“ bylo letos u nás ve Vilémově vystoupení skupiny KABÁT REVIVAL VARNSDORF J.B. Jak mnozí z vás jistě vědí, KABÁT REVIVAL VARNSDORF J.B. je jediný revival s kytaristou originální skupiny KABÁT Jirkou Buškem. Jiří Bušek v roce 1988 spoluzakládal úspěšnější kapelu KABÁT. Po třech letech ji však z rodinných důvodů opustil. Díky skupině KABÁT REVIVAL VARNSDORF J.B. si všichni přítomní diváci mohli vychutnat „kabátovské“ pecky. Po celý den hlavní program Vilémovské pouti slovem provázal mladý a sympatický moderátor z Děčína, pan Radek Kolínský.

Jako každý rok, součástí Vilémovské pouti byl i stánkový prodej rozmanitých upomínkových předmětů a dárků, kožených i textilních výrobků, šperků, keramiky, a výrobků ze dřeva. Návštěvníci si mohli po celou dobu pouti vychutnávat pouťové dobroty, jako sladké koláče, výbornou kávu, víno a mnoho dalšího chutného občerstvení, které pro všechny návštěvníky bez chyby zajišťovaly 3 občerstvovací stanice. V nabídce nechyběly langoše, bramboráky, steaky, burgery apod. Ochuzení nebyli ani milovníci dobrého piva

a dalších alkoholických i nealkoholických míchaných nápojů.

A co by byla pouť bez tradičních pouťových atrakcí. I letos nám tuto zábavu zprostředkoval Lunapark Fiala se svým týmem. Adrenalinu chtějí návštěvníci mohli navštívit Autodrom, atrakci Lavice Avengers, 35 m vysoké rameno Star wars, atrakci Break Dance, létající labuť, nafukovací hrady, dětský kolotoč a samozřejmě přijela i tradiční střelnice.

Počasí nám celkem přálo, malá dešťová přeháňka, která se přehnalá ten den dopoledne, byla jedinou maličkatou šmouhou na jinak vydařeném letním dni.

Jaká byla atmosféra se můžete přesvědčit i z vydařených fotografií, které naleznete v tomto čísle Vilémovských novin. Jejich autorem je pan Karel Bouček nejml. Děkujeme.

V neposlední řadě bychom rádi zmínili skutečnost, že letošní největší obecní akci finančně podpořil Ústecký kraj, a to částkou 90 tis. Kč. Děkujeme.

Doufáme, že letošní Vilémovská pouť splnila očekávání malých i velkých návštěvníků. Již v těchto dnech začíná realizační tým pracovat na přípravě této akce v roce 2023. Těšíme se na viděnou na Vilémovské pouti 12. srpna 2023.

Gabriela Trojanová

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML.

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML

VETERÁNEM SEVEREM 2022

V sobotu 20. srpna 2022 se konal již 20. ročník srazu historických vozidel Veteránem Severem. I přes nepřízeň počasí dorazilo na start do Vilémova cca 140 vozidel, jejichž posádky si užily pěkný, i když deštivý den. Jako doprovodný program byla ve sportovní hale ve Vilémově uspořádána výstava RC modelů. Z Vilémova se kolona historických vozidel vydala na spanilou jízdu Šluknovským výběžkem přes Velký Šenov, Šluknov, Kunratice, Brtníky, Staré Křečany do Rumburku, kde proběhla výstava vozidel na Lužickém náměstí. Dále se pokračovalo přes Krásnou Lípou, Rybniště, Jiřetín pod Jedlovou, Dolní Podluží do Varnsdorfu. V pivovaru Kocour proběhlo vyhlášení vítězů soutěží a k pohodě účastníků hrála kapela Ruksak.

Jako Veteránklub Sever děkujeme obci Vilémov, za zajištění zázemí, spolupráci a finanční pomoc. Dále také Městu Šluknov a Městu Rumburk za finanční podporu. Děkujeme také sponzorům spol. O.K. spoj Štefáček, Kovo Kraus a Pivovaru Kocour Varnsdorf. Po cestě nám pomohla Městská policie Varnsdorf a Hasiči Rybniště. Za fotografie děkujeme Karlu Boučkovi nejml.

Za Veteránklub Sever, z.s.
Ing. Martin Klínger

FOTO: LUKÁŠ BERNÁŠEK

OSTATNÍ

Vítání prvňáčků – školní rok 2022/2023

1. září 2022, i u nás ve Vilémově, proběhlo v obřadní místnosti obecního úřadu tradiční vítání prvňáčků. Ve školním roce 2022/2023 usedne do školních lavic naší základní školy celkem 8 dětí.

Všem prvňáčkům přejme, aby se jim ve škole nejen líbilo, ale také dařilo.

Za fotografie děkujeme panu Lukášovi Bernáškoví.

GT

První den ve škole

1. září jsme v naší nové třídě přivítali nové žáčky prvňáčky. Děti si hned první den vyzkoušely, jaké to je stát u tabule před celou třídou. Převzaly si pamětní listy, rodičům zahrály pohádku o Veliké řepě.

Přejeme dětem úspěšný start v nové školní etapě a těšíme se na spolupráci nejenom s dětmi, ale i s rodiči.

Váš tým ZŠ

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

Zajímavosti - fotografie od p. Horáka

Od pana Petra Horáka jsme obdrželi fotografii školy pořízenou před 100 lety a třídní fotografii z daného ročníku 1922-23. Panu Horákovi moc děkujeme.

Redakční rada

